

KIO KAN

JAMES
PATTERSON

& MAXINE PAETRO

10.

A woman with long blonde hair, wearing a black coat, a grey knit hat, and a scarf, is running through a snowy forest. She is seen from behind, moving towards the right. The forest has many thin, snow-covered trees. A large, bold, red '10.' is superimposed over the image, with the woman running through it.

VÁNOCE

Ženský vyšetřovací klub

Copyright © 2019 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore.
Rights through Graal Literary Agency.
Translation © Ondřej Duha, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu 19TH CHRISTMAS
vydaného v roce 2019 nakladatelstvím Little, Brown and
Company
Little, Brown and Company is a division of Hachette
Book Group, Inc.
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-665-0

Poznámka autora

Součástí radosti z psaní dlouhých sérií je příležitost sledovat, jak se postavy vyvíjejí. Jako my všichni, i Ženský vyšetřovací klub (a jeho členky) má přítomnost – a minulost. V předchozím dílu se první scény i poslední scény odehrávají v současnosti, ale hlavní příběh se odehrává o pět let dříve, než se Julie Molinariová narodila. Oznámili jsme tuto retrospektivu krátce po prologu, ale asi ne dost jasně. Někteří čtenáři se nás po Julii ptali. Díky, že vám na té postavě tolik záleží. Přečtěte si víc o Julii a všech ostatních vašich oblíbených postavách.

Prolog

20. prosince

Do Štědrého večera zbývaly čtyři noci a město San Francisco už ověsilo sály, domy a velké veřejné budovy třpytivou, veselou vánoční výzdobou.

Můj manžel Joe, naše tříapůlletá dcerka Julie, stárnoucí fenka Marta a já jsme všichni naskákali do auta, abychom se projeli ulicemi a prohlédli si osvětlení.

Julie měla na sobě červený baletní trikot se sukénkou a blikající čelenku. Parohy, které vybrala pro Martu, pes odmítl, tak si je vzal Joe, aby byl klid, a Julie souhlasila. Já měla na sobě svetr, který pro mě naše malá odbornice na módu vybrala v katalogu – se Santou a jeho saněmi vznášejícími se přes kýčovitý, rozesmátý měsíc. Byl tak nevkusný, až byl k smíchu.

Joe mě požádal: „Lindsay, dej mi tón cé.“

Vystříhla jsem ho dokonale.

Když jsme jeli po Jackson Street, začali jsme zpívat „Rolničky“ a pak se k nám přidala Marta – úplně falešně.

Drahý Joe znal cestu, po které měl vést naše saně, dojeli jsme do čtvrti Cow Hollow, zaparkovali a kráčeli směrem k Union Street, abychom si prohlédli Fantazii světél.

Viktoriánské domy, v nichž byly jak obchody, tak byty, zářily blikajícími červenými, zelenými a bílými světly. Joe nesl Julii na ramenou a já se rozesmála, když mu dala od sebe parohy, aby lépe viděla do výloh obchodů.

Julie zatleskala při pohledu na sněhuláky hlídající vchod do Santalandu, a já byla nadšená. Dívat se na Julii, jak si vytváří vzpomínky na Vánoce, byla jedna z krás mateřství.

„Kam teď?“ zeptal se Joe Julie. „Na Sváteční přehlídce lodí budou osvětlené rybářské čluny.“

„Do továrny na čokoládu!“ křikla ze svého sedla na tatínkových ramenou.

Došli jsme ke Ghirardelli Square, poblíž Fisherman's Wharf, abychom si prohlédli patnáctimetrový strom ozdobený obřími čokoládovými tyčinkami, což byl podle Julie nejkrásnější vánoční stromek na celém světě.

Yuki Castellánová byla v kuchyni, kde nebylo vidět žádnou vánoční výzdobu. Umíchala guacamole a potom dala do trouby plech s hnědými sušenkami, zatímco její manžel Jackson Brady namíchal džbán margarity.

„Miluju vidět tě takhle veselou,“ poškádlil ji se svým jižanským přízvukem.

Yuki se zasmála, když to slyšela. Po své japonské matce a jejím manželovi, americkém vojákovi narozeném v Itálii, podědila optimistickou povahu, neschopnost snášet alkohol a nepochybnou slabost pro tequila.

„Chceš mě jenom svést,“ řekla svému manželovi.

„To chci. Tohle je můj první volný večer po kdovíjak dlouhé době a myslím, že bychom se měli přesunout do ložnice.“

Yuki to cítila stejně. Právě dovedla ke konci pekelnou obžalobu a Brady už dlouho pracoval přes čas jako poručík

na oddělení vražd a zástupce policejního velitele zároveň. Sotva měli čas se vyspat, a spolu už vůbec ne – a byly už skoro Vánoce.

„Žádné telefony, ano?“ vymínila si. „Ani jediný telefonát. A to platí pro nás oba, souhlasíš?“

„Stačí říct, a já naplním džez a ty zatracené krámy do něj hodím.“

„Říkám,“ opáčila, znovu se zasmála a otevřela sáček čipsů.

„Vezmeš tohle? Já vezmu pití.“

Zamířili do ložnice s drinky, čipsy a dipem. Rozhodli se podívat na akční film, který někteří lidé považují za nejlepší vánoční příběh všech dob. Yuki *Smrtonosnou past* ještě nikdy neviděla a teď zapochybovala, jestli ji někdy uvidí. Dalo se čekat, že Brady bude nahý dřív, než proběhnou úvodní titulky.

„Nezačíněj beze mě,“ varovala ho. „Budu tady hned.“

Vrátila se do kuchyně a vypnula troubu. Sušenky mohou počkat.

Cindy Thomasová a její přítel Rich Conklin, s nímž žila, stáli na cestě lemované stromy protínající náměstí Civic Center Plaza. Atrakce sezónního Zimního parku byly v plném proudu. Před nimi, na konci chodníku, se tyčila Městská radnice osvětlená vodorovnými červenými a zelenými pruhy; nádherný vánoční strom před tou impozantní budovou ze starého mramoru ukazoval na skvostnou kupoli.

Rich stiskl Cindy ruku a ona vzhledla do tváře svého milého.

„Odpustíš mi?“ zeptala se.

„Že nenavštívíme mou rodinu?“

„Já bych moc ráda, Richie. Tvoji rodiče se ke mně vždycky chovají jako ke královně. Ale mám zítra to interview.“

„A další termín dokončení,“ dodal. „Myslíš, že ještě nevím, jak to chodí?“

„Ty jsi nejlepší.“

„Jako bych to nevěděl,“ řekl. Usmál se na ni a ona se postavila na špičky, aby ho políbila. Udělal dramatické gesto, pro efekt ji zaklonil a rozesmál ji mezi impozantními řadami stromů. Okolo nich procházeli lidé a fotografovali si vyhlídku.

„Počkej chvílku,“ řekla Cindy.

Doběhla k páru, který právě fotil radnici.

„Pardon,“ oslovila překvapenou dvojici. „Napadlo mě, jestli jste na svých fotkách náhodou nezachytili mě a mého manžela.“

„Podívám se,“ odpověděla žena. Prošla snímky ve svém telefonu a vyjekla: „Jé, podívejte se na tohle.“

Obrátila mobil k Cindy, která se rozzářila a řekla: „Mohla byste mi ji poslat, prosím?“

„S radostí,“ řekla žena. Vzala si od Cindy e-mailovou adresu. „A je to. Šťastné a veselé.“

Cindy cizí ženu impulzivně objala a ta její objetí opětovala.

„Veselé Vánoce i vám. Oběma,“ řekla Cindy a doběhla zpátky ke svému miláčkovi.

„Richi, podívej.“ Ukázala mu fotku ve svém mobilu.

„A máme vánoční přání. Krása. Pošlu ji své rodině. A teď jdeme domů, Cindy. Domů.“

Claire Washburnová si pověsila na jedno rameno kabelku a na druhé pouzdro s notebookem a zamířila k průchodu k letadlu. Ona a její manžel Edmund se nacházeli na Sanfranciském mezinárodním letišti, ozdobeném na svátky více než třemi miliony LED žárovek. Claire si jich však ani nevšimla. Obrátila se, rozhlédla se po svém manželovi a uviděla ho daleko vzadu, jak obdivuje tu světelnou šou.

Zavolala na něj: „Edmunde, dej mi jednu tašku.“

„Poberu je všechny, Claire. Jenom trochu zpomal, abych ti stačil.“

„Promiň,“ řekla a vrátila se k němu. „Čím to je, že člověk nikdy nenajde vozík na zavazadla, když ho potřebuje?“

Ušklíbl se. „Opravdu chceš, abych ti odpovídal?“

Na letišti bylo rušno pokaždé a toho dne ještě víc, hemžilo se to tu davy lidí odlétajících strávit svátky s příbuznými, kteří žili daleko.

Pro Claire to byla pracovní dovolená. Národní univerzita v San Diegu ji jako hlavní sanfranciskou patoložku požádala, aby přednášela ve volitelném kurzu studentům magisterského studia forenzní medicíny.

Ráda souhlasila.

Rychlokurz se měl konat o vánočních prázdninách a poskytoval dost času na rozbor případu, s nímž se Claire setkala před lety. Tělo mladého chlapce se našlo v kufru přivázaném řetězem k betonovému bloku v jezeře daleko od jeho domova. Svou prací na tom případu pomohla Claire policii případ vyřešit.

Město San Diego nejen dalo Claire tučný šek, ale ubytovalo ji i s Edmundem v hotelu pro turisty Fairmont Grand Del Mar s posilovnou a úžasným bazénem. Představoval skvělý únik před o něco drsnější severokaliifornskou zimou.

Edmund se bránil jet na tu cestu s Claire. Měl v plánu pustit se se svými přáteli ze Sanfranciského symfonického orchestru do nahrávání CD, na kterém pracovali. Claire však znala hlavní důvod, proč nechtěl jet: z Edmunda se každým rokem stával větší a větší introvert a prostě chtěl zůstat doma.

Claire mu na to řekla: „Edmunde, máme šanci užít si spolu vyhřívaný bazén a pokojovou službu. Tvoje maminka touží postarat se o Vánocích o své nejmladší vnouče a Rosie se k ní moc těší. Zkus mi tvrdit, že se mýlím.“

Na to nemohl nic říct.

Edmund věděl, jak ráda Claire přednáší studentům, povzbuzuje je a dělí se s nimi o své zkušenosti z případu Thada Caina. Potřebovala to jako povzbuzení, a pokud si Claire přála jeho společnost, nemohl říct ne.

Edmund uviděl u novinového stánku opuštěný vozík na zavazadla a chopil se ho.

Zavolal na Claire: „Mám kola. Teď už svůj let rozhodně nezmeškáme.“

První část

21. prosince

1. kapitola

Julian Lambert byl už ve svých pětatřiceti bývalý trestanec, měl pohlednou tvář a řídnoucí světlé vlasy. Na sobě měl černé džíny a bundu červenou jako oblek Santy Clause.

Zatímco seděl na lavičce na Union Square a čekal na telefonát, prohlížel si vánoční strom uprostřed náměstí. Ten strom byl opravdu parádní, pětadvacet metrů vysoký kužel se zelenými světly a hvězdou na špici. Kolem sebe měl kruh z květináčů se špičatými červenými květinami a byl obehnáný červeně natřeným plaňkovým plotem.

Ten strom byl *upevněný*. Nechystal se nikam odejít. Ale on mohl, a brzy.

Byla doba oběda a všude kolem něho spěchali nakupující z obchodu do obchodu, důkaz rozhazovaných peněz v orgiích utrácení. Julian líně přemýšlel, jak tihle pitomci zaplatí za to komerčně vyvolané dárkové šílenství. Vycucají starou

kreditku a budou si s tím dělat starosti až příští měsíc nebo vůbec. Julianovi zavibroval mobil a skoro ho překvapil.

Vytáhl ho z kapsy, přijal hovor, představil se a jeho šéf pan Loman řekl: „Ahoj Juliane. Jsme sami?“

„Naprosto, pane Lomane.“ Julian věděl, že to znamená, že má jenom poslouchat, a to mu vyhovovalo. Vzrušilo ho a uklidnilo, když mu Loman vysvětlil dost velkou část plánu, aby ho přinutil slintat nad možnostmi, které skýtal.

Loupež.

Obrovská.

„V tom plánu je spousta proměnných,“ řekl Loman, „ale jestli všechno půjde, jak má, Juliane, budeš příští rok touhle dobou žít životem, o jakém jsi zatím jen snil.“ Julian snil o Karibiku nebo Ipanemě či Saint-Tropez. Právě si představoval život pod modrou oblohou a sluncem, obklopený nohatými mladými kráskami v bikinách, když se ho Loman zeptal, jestli má nějaké otázky.

„Jsem připraven jít na věc, šéfe.“

„Tak se pohni. A žádný chyby.“

„Můžete se na mě spolehnout,“ ujistil ho Julian a byl rád, když Loman v odpověď vyštěkl: „Dvacet dva, falešný skok, dlouhý hod vpravo, na jedna.“

Julian se rozesmál. Hrál americký fotbal na vysoké, což už bylo dávno, ale návyky mu zůstaly. Ukončil hovor, rozhlédl se po autech a chodcích a vybral si trasu.

Přišel čas vyrazit.

2. kapitola

Julian pojal svůj běh jako výkop z nadhozu.

Narazil do postaršího muže v kabátu s kožešinovým límcem, až upadl na zem. Sebral mu nákupní tašku a řekl: „Mockrát děkuju, pitomče.“

Důležité bylo, že měl míč.

S taškou v podpaží vyrazil Julian přes Geary Boulevard, kličkoval a proplétal se davem a mířil na křižovatku se Stockton Street. Přeběhl ulici a pádil podél širokého průčelí s výlohami obchodu Neiman Marcus, v jehož kruhové hale se tyčil vánoční strom ověšený světly a ozdobami. Otočné dveře rozdělovaly dav nakupujících do dlouhé řady barevných teček vcházejících dovnitř nebo vycházejících ven na chodník za doprovodu vánoční hudby. „Narodil se Kristuspán...“ Celé to bylo šílené.

Julian pořád utíkal.

Vykřikl: „Procházím! Nebrzdit!“ Kličkoval mezi veselými nakupujícími, odstrčil stranou muže od UPS vykládajícího svou dodávku, a s pumpujícími koleny a lokty, s taškou sevřenou v podpaží, se vřítel do Geary Street a zahrnul doleva.

Z obchodu Valentino proudil další dav zákazníků s rukama plnými nákupních tašek. Julian vypálil levou rukou na mladého chlapíka a ten se svalil na ženu v umělém kožíchu. Po chodníku se rozsypaly tašky a balíčky. Julian ty překážky snadno oběhl a přeskočil, opět se rozběhl a zahrnul doleva do Grant Avenue.

Julian se zachechtal tomu, jak se protijdoucí chodci rozprchli, když k nim zamířil; ukázal prostředník šlachovitému muži, který na něj křikl. Běžel dál, odstrkoval ty lenochody z cesty a volal: „Šťastný zkurvený Vánoce vám všem!“ Bože, to byla zábava. Ještě neviděl brankové tyče, ale věděl, že vyhrává ve velkém.

Julianovy dlouhé kroky požíraly chodník a navzdory krvi tepající v uších naslouchal, jestli se neozvou sirény. Pořád měl míč, ale docházel mu čas. Ohlédl se přes rameno a konečně uviděl, jak za ním běží dva lidé vypadající jako poldové.

Byl udýchaný, ale nezastavil. *Ukažte, co ve vás je, parchanti.* Ještě zvýšil rychlost, když zamířil k Dračí bráně Čínské čtvrti. Zpomalil, až když autoritativní hlas policistky křikl: „Stůj, nebo střelím!“

V tomhle davu? pomyslel si. *To bych neřekl.* A běžel dál.

3. kapitola

Mému partákovi, inspektoru Richardu Conklinovi, docházel čas a potřeboval moji pomoc.

„Bylo by milé, kdyby mi aspoň naznačila, co chce,“ řekl zoufale.

„To by nebyla taková zábava,“ řekla jsem s úsměvem. „Jde o to, abys na to přišel sám.“

„Asi jo. A koledoval si o malér.“

„Jasně. To je nápad. Romantické, Richi.“

Vyklouzli jsme z Budovy spravedlnosti o polední pauze, abychom nakoupili nějaké dárky na sanfranciském Union Square, kde je velká koncentrace luxusních obchodů. Richie chtěl pro Cindy sehnat něco zvláštního. Chtěl, aby jí jeho dar vyrazil dech, ale když ji žádal o tip, co by si přála, napadaly ji samé praktické věci. Nabíječka s několika porty. Nové běžecké boty. Podsedák z gelové pěny do jejího auta. Usmál se, když na ni pomyslel.

Rich si chtěl Cindy vzít v podstatě od okamžiku, kdy ji potkal. A ona ho velice milovala. Ale. Vždycky se najde nějaké *ale*, že?

Rich pocházel z velké rodiny, bylo mu něco přes třicet a vždycky chtěl děti. Spoustu dětí. Cindy byla jedináček s náročnou kariérou – takovou, která ji přiváděla k vraždám spáchaným na drsných místech uprostřed noci. A Rich nebyl jediný bojovník se zločinem v jejich vztahu. Cindy vyřešila víc než jednu vraždu, dokonce zastřelila lstivou vražedkyni, o níž napsala svou nejslavnější knihu, a byla při tom sama postřelena.

Kvůli tomu všemu Cindy nijak nespěchala se založením své vlastní rodiny.

Byl to konflikt priorit, který už v minulost zavinil rozchod mých dvou nejlepších přátel, a bylo úžasné, že se dali znovu dohromady. Ale pokud jsem věděla, ten konflikt zůstal nevyřešený.

Rich ukázal na smaragdový přívěsek na krku figuríny v luxusním klenotnictví. „Líbí se ti tohle?“

Právě když jsem odpovíděla: „Krásný, Richi. A velice vánoční,“ uslyšela jsem za sebou křik.

Prudce jsem se otočila a uviděla muže v červené zimní bundě, který utíkal jako o život a odstrkoval z cesty nakupující. Přiblížil se a pak nás minul s křikem: „Procházím! Nebrzdit!“ Srazil se se skupinkou lidí vycházejících z obchodu Neiman's. Rozprchlí se a on běžel dál.

Postarší muž v kabátu s kožešinou se belhal za ním a z nosu mu tekla krev. Křičel: „Zastav, zloději! Zastavte ho někdo!“

Rich a já jsme poldové z oddělení vražd a tohle vražda nebyla. Ale byli jsme tam. Vyrázili jsme za tím mužem v červené bundě, který prchal se vší silou a odhodláním profesionálního zadáka.

Vykřikla jsem: „Stůj, nebo střelím!“, ale on pádil dál.

4. kapitola

Nevěřila jsem si, že ho doběhnu. Můj doktor mě nedávno poslal na nemocenskou kvůli anémii. Proto jsem zpomalila k chůzi a křikla na svého partáka. „Ty běž! Já to nahlásím.“

Vytáhla jsem mobil a shrnula dispečinku situaci několika slovy: Došlo k oloupení, pachatel prchá. Conklin pronásleduje podezřelého pěšky, běží na východ po Geary Street mezi Stockton Street a Grant Avenue.

„Podezřelý má na sobě červenou bundu a tmavé kalhoty. Potřebujeme posily a sanitku,“ dodala jsem a uvedla svou pozici.

Pospíšila jsem si k postaršímu muži se zakrváceným nosem, který lapal po dechu a opíral se o budovu.

„Vy jste od policie?“ zeptal se.

„Ano. Jsem seržantka Boxerová. Povězte mi, co se stalo,“ řekla jsem.

„Hleděl jsem si svého, když mě ten chlap v prošívané červené bundě srazil na zem a ukradl mi nákupní tašku. Jak mohl tohle udělat seniorovi?“ odpověděl.

„Jak se jmenujete, pane?“

„Maury King.“

„Pane Kingu, záchranka tady bude za pár minut.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, ne. Jsem v pořádku.“

„Nenecháme ho utéct. Můj parták ho pronásleduje. Zůstaňte tady,“ řekla jsem. „Vrátím se s vaší nákupní taškou.“

Muž v červené bundě dělal Richovi širokou cestu, když odhazoval ječící chodce na zaparkovaná auta a domy.

Utíkala jsem za nimi širokou, stinnou chodbou Grant Avenue a byla jsem dost blízko, abych viděla, jak někdo vyběhl z jedněch dveří a postavil se lupiči do cesty.

Lupič se zapotácel a skoro upadl. Viděla jsem, jak se volnou rukou odrazil od chodníku. Podařilo se mu postavit na nohy, ale ztratil setrvačnost.

Křikla jsem znovu: „Stůj, nebo střelím.“

V tom okamžiku se Rich odrazil a skočil na lupiče. Oba se svalili na zem.

Udýchaná a s mžitky před očima jsem se tam dostala právě včas, abych mohla na lupiče namířit pistoli, zatímco ho Rich trhnutím zvedl na nohy a zařval: „Propleť si prsty za krkem.“ Rich odkopl lupiči nohy od sebe a prohmatl ho.

„Není ozbrojený,“ informoval mě Conklin.

„Dobře.“

Odepnula jsem z opasku pouta a třesoucíma se rukama jsem muži spoutala ruce za zády. U chodníku zastavil policejní vůz.

Když jsem zaklapávala pouta, zeptala jsem se lupiče na jméno.

„Julian Lambert. Po všech těch letech mám pořád páru,“ řekl a znělo to, jako by byl sám se sebou moc spokojený.

Zatkla jsem Lamberta za napadení, loupež, nevhodné chování a vzdorování zatčení. Conklin mu přečetl jeho práva a strčil ho na zadní sedadlo policejního vozu. Poté co můj parták plácl do boku odjíždějícího auta, řekla jsem mu: „Všiml sis toho? Ten hajzlík vypadal, jako by byl rád, že nás vidí.“

5. kapitola

Toho dne byla Yuki u soudu přítomna vyhlášení rozsudku, stála u stolu obžaloby.

Přes uličku se postavila obhájkyň Allison Junkerová se svou klientkou Sandrou McDowellovou. McDowellová byla třiapadesátiletá žena, která ztratila vládu nad svým vozem a vjela do skupinky mládeže vycházející ze sportbaru ve Fillmore Street.

Naštěstí nebyly žádné ztráty na životech, ale tři chlapci, do nichž narazila, byli hospitalizováni s nejrůznějšími zraněními hlav a končetin a jeden byl od nehody, k níž došlo před mnoha týdny, stále v kómatu. McDowellová přiznala, že řídila pod vlivem alkoholu a přes zákaz zahrnula doleva. Doznala svou vinu, soud ji poslal do vyšetřovací vazby bez možnosti kauce a seděla ve vězení od chvíle, kdy si vyslechla obžalobu. Yuki očekávala, že vyhlášení rozsudku proběhne rychle a hladce a trest bude patřičně tvrdý.

Soudu předsedala soudkyně Judie Schlagerová a soudní síň byla plná. Den ještě neskončil a ona už od devíti ráno odsoudila dvě stovky lidí. Nevypadala unaveně, spíš svěže. Na límcí se jí leskl odznáček s nápisem „#1Nana“.

Soudkyně řekla: „Mluvte, slečno Castellanová.“

Yuki vzhledla k soudkyni Schlagerové a spustila: „Vaše Ctihodnosti, paní McDowellová byla nepochybně opilá, když přes zákaz odbočila doleva a vjela do chodců

přecházejících na zelenou. Zranila čtyři mladé vysokoškolské studenty, z nichž jeden, nadějný fotbalista, je stále v kómatu. První policista na místě činu provedl paní McDowellové dechovou zkoušku na alkohol. Vypověděl, že její smyslové vnímání bylo značně omezené.“

Soudkyně zalistovala v papírech před sebou a zeptala se: „Zavolala policii sama od sebe?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděla obhájkyně obviněné, paní Junkerová.

„A přiznala se?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

Yuki pokračovala: „Vaše Ctihodnosti, tohle nebylo první řízení pod vlivem u paní McDowellové. Žádáme o trest od tří do pěti let, přiměřený vzhledem k bolesti a utrpení obětí. Ještě je brzy soudit, ale některé následky mohou být trvalé.“

Obžalovaná si teď zakrývala obličej rukama a hlasitě vzlykala.

Soudkyně Judie Schlagerová obžalovanou oslovila: „Paní McDowellová, tady stojí, že jste farmaceutka, vdaná, se dvěma dětmi na vysoké. A to předchozí řízení pod vlivem skončilo nehodou jednoho auta?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Narazila jsem do stromu. Objevil se zničenonic.“

Soudkyně utrousila: „To asi musíte tyhle toulavé stromy nenávidět.“

„Vaše Ctihodnosti,“ ujala se slova paní Junkersová, „paní McDowellová je dobrý občan. Celá její rodina je závislá na jejím příjmu včetně manžela, který je handicapovaný, upoutaný na vozík. Přijímá zodpovědnost za tu nehodu od okamžiku, kdy k ní došlo, a neuvěřitelně jí lituje. Po svém propuštění má v úmyslu docházet k Anonymním alkoholikům. Naléhavě žádáme soud o shovívavost.“

Soudkyně Schlagerová sraštila čelo a pohlédla do zadní části soudní síně, kde hluk přesáhl únosnou mez. Uhodila

kladívkem a požadovala ticho v soudní síni, ale Sandra McDowellová plakala dál.

Yuki by se spokojila s tříletým trestem. Dostal by McDowellovou z ulic a doufala, že se ti studenti za tu dobu zotaví ze svých zranění, projdou rehabilitací a vrátí se k životům, které měli v plánu, než je McDowellová srazila svým buickem.

Soudkyně Schlagerová se zeptala: „Paní McDowellová, než stanovím trest, chcete něco říct?“

Paní McDowellová si utřela tvář kapesníkem a vysmrkala se. Když se trochu vzpamatovala, řekla: „Vaše Ctihodnosti, ani nedokážu vyjádřit, jak moc je mi to líto. Jsem jen vděčná, že jsem nikoho nezabila, ale to, co jsem udělala, je neodpustitelné. Jakýkoliv trest budu považovat za spravedlivý.“

Soudkyně Schlagerová řekla: „Paní McDowellová, odebírám vám řidičský průkaz a uděluji vám roční podmínku včetně osmi měsíců veřejně prospěšných prací, dvacet hodin týdně. Nesedejte za volant. Pokud mi váš probační úředník za rok nahlásí, že jste docházela na setkání Anonymních alkoholiků, odpracovala jste stanovenou dobu a neřídila, tento soud s vámi bude u konce. S tímto vás dnes propouštím. Příště se však žádné shovívavosti nedočkáte, rozumíte mi?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Mockrát děkuji.“

„Poděkujte mé vánoční náladě. To je vše. Další?“

Allison Junkersová se ušklíbla přes rameno své klientky a Yuki na ni vrhla smrtící pohled, než opustila soudní síň s pocitem, jako by ji udeřil do obličeje sám Santa Claus.

6. kapitola

Conklin a já jsme seděli proti sobě u našich spojených stolů v denní místnosti oddělení vražd. Podrážděnost v jeho tváři zrcadlila moji. Oddělení loupeží mělo práce až nad hlavu. Stejně tak v příjmu zatčených nevěděli, co dřív. Conklin a já jsme tenhle případ doslova schytali a teď nám patřil. Julian Lambert byl v poutech a nervózně se vrtěl na židli, zatímco jsme sepisovali obvinění z krádeže, napadení a ublížení na zdraví a navíc, aby toho nebylo málo, ze vzdorování zatčení.

Lambert odevzdal svůj řidičák a zodpověděl naše otázky, pověděl nám celé své jméno a adresu a že pracuje ve skladu v Macy's. Těsně předtím, než jsem se podívala do naší databáze, abych zjistila, jestli ten chlap, kterého jsme s Conklinem pojmenovali jako Běžce z Grant Avenue, nemá záznam, ozval se sám.

„Mám podmínku,“ řekl.

„Za co?“ zeptala jsem se.

„Krádež v obchodě Best Buy. Odseděl jsem si čtyři měsíce a pustili mě za dobrý chování s tím, že musím do konce roku sekat dobrotu. Můj probační je drsňák. Jestli mě neprásknete, můžu vám pomoci,“ řekl.

„Jak přesně byste nám mohl pomoci?“ zeptala jsem se.

„Mám nějaký informace, který bych mohl vyměnit za propustku z basy.“

Vážně jsem o Lambertově tvrzení pochybovala, ale co. Ať to zkusí. Zadal jsem jeho jméno a našla jsem zatčení před

třemi lety i údaj o propuštění po odkroucení části trestu a jeho probíhající podmínce.

Conklin mu přečetl jeho práva. Věděl, že by mohl požadovat právníka, ale zjevně žádného nechtěl. Mohli jsme klidně vyslechnout, co nám poví, a použít to proti němu – pokud to bylo něco, co stálo za použití.

Odvedli jsme Lamberta z denní místnosti a chodbou do výslechové místnosti 2 a posadili se okolo poškrábaného plechového stolu.

Conklin řekl: „Tak dobře. Vidiš to zrcadlo?“

„Polopropustný. V týhle škatuli nejsem prvně.“

Conklin se usmál. „Nejspíš si myslíš, že za ním někdo poslouchá, sleduje řeč tvého těla, co?“

„Jo.“ Lambert zamával na sklo a řekl: „*Joyeux Noël* vám všem, kurva.“

„No,“ řekl můj parťák, „tvoje mávání nikdo neviděl. Tenhle týden máme podstav. Takže vylož svoje karty na stůl a budeš mít dobrou šanci dostat se z toho celkem hladce. Na Nový rok bys mohl být venku na kauci.“

„Dobře, ale den po Vánocích jsem měl jet za matkou na Floridu do Vero Beach.“

Vložila jsem se do toho. „Pane Lamberte, vaše oběť bude mít k vašemu překročení hranice státu co říct. Srazil jste na zem starého muže, zlomil mu nos a sebral mu asi osmdvaacet dolarů v opascích Prada a kravatách Hermès. Nerada vám to říkám, ale je to loupežené přepadení. A vaše oběť k vám nechová zrovna vřelé city. Poslední, co ten muž řekl, bylo ‚Hodte ho tmavé cely a nechte ho tam nadobro.‘“

„Myslel jsem, že je v té tašce jídlo. Přisahám,“ řekl Julian Lambert do kamery pod stropem. „Ale svůj majetek dostal zpátky, ne?“

Conklin řekl: „Ano. A poranil jste ho a způsobil mu trauma. Chcete nám pomoci, tak si poslechneme, co máte. Radím vám, aby to stálo za to. A pospěšte si. Jen pravdu.“

7. kapitola

Lambert si dlouze, zdráhavě povzdechl, sepal spoutané ruce pod stolem a řekl: „Tohle vám vyrazí dech.“

Pro efekt se odmlčel, a když se nedočkal žádné reakce, pokračoval: „Slyšel jsem, že se za pár dní má stát něco *velkého*. Slibuju, že to pro vás má větší cenu než tohle směšný obvinění z loupeže něčeho, co jsem považoval za ovocnej dort, a trochy strkání do chodců.“

Conklin řekl: „Ber to vážně, Lamberte. Vyděsil jsi spoustu lidí a pan King hodlá vznést obvinění. Co znamená ‚něco velkého‘? Buď konkrétní.“

„Na Boží hod dojde k velký loupeži,“ řekl Lambert.

„Loupeži?“ opáčil Conklin. „Ozbrojené?“

„Jo. Možná největší v dějinách tohoto města.“

No jasně, pomyslela jsem si.

Ale hlavou se mi honily filmy o velkých loupežích. Od *Nelítostného souboje* a *Dannyho partáků* po *Diamanty jsou věčné* a *Goldfingera*. A mé oblíbené s Růžovým panterem. Mě a sestru moc bavily a pouštěly jsme si je, kdykoliv jsme spolu trávily čas.

„Takže mluvíte o bankovní loupeži? Podzemní tunely a tak podobně?“ zeptala jsem se zatčeného.

„Zaslehl jsem nějaký rozhovor v baru, takže nemám všechny kousky.“

„A kolik kousků *máte*?“ zeptala jsem se.

Ticho.

Obrátila jsem se ke Conklinovi a řekla jsem: „Pan Lambert si jenom vymýšlí. Máme za sebou dlouhý den a mně to stačilo. Je načase poslat ho do cely a věnovat se pořádné práci.“

Lambert řekl Conklinovi: „Trochu trpělivosti, prosím, důstojníku. Už se dostávám k věci. Je pro mě nebezpečný s vámi mluvit, rozumíte?“

Conklin pokrčil rameny, vstal, zastrčil židli a řekl: „Seržantka Boxerová je šéf. Když prohlásí, že jsme skončili, je konec.“

„Dobře. Poslouchejte,“ řekl Lambert. „Znám jméno šéfa tý bandy. Loman. Máte na něj něco ve své databázi.“

„Něco jako ten řetězec s oblečením pod cenou? L-o-e-h-m-a-n-n?“

„Nemám tušení. Nikdy jsem jeho jméno neviděl napsaný.“

„A křestní jméno pana Lomana?“

„Pan. Podívejte, říkali mu jenom pan Loman. To je všechno, co vím.“

„Počkejte tady. Hned se vrátím,“ nakázala jsem mu.

Došla jsem ke svému stolu, pozdravila se s několika kolegy a probudila počítač.

Zadala jsem jména Loehmann, Lowman a Loman do všech dostupných databází. Zobrazila se mi spousta záznamů, jen ze San Franciska desítky. Potřebovala jsem víc informací o tom, koho hledám, abych z toho tipu něco vytěžila, a křestní jméno „Pan“ mi moc nepomohlo. Když už jsem tam seděla, zadala jsem znovu jméno Julian Lambert. Jak řekl, odseděl si krátký trest a právě byl v podmínce kvůli krádeži v obchodu. Ale teď, když tvrdil, že má informace o velké loupeži, jsem natukala jeho jméno do databáze FBI. Nenašla jsem vůbec nic. A Lambert neměl v databázi žádného známého společníka jménem Loman.

Vypadalo to, že náš zatčený je lhář, nikdo, naprostá ztráta času.

8. kapitola

Vrátila jsem se do výslechové místnosti 2 se dvěma strážemi z věznice v šestém patře.

„Vstaňte, pane Lamberte,“ vyzvala jsem ho. „Vaše eskorta vás odvede do cely. Měl byste zvážit, jestli si ze svého telefonu nezavoláte právníka.“

„Počkejte. Jenom chvilku, ano?“

„Nemám čas na plané řeči, pane Lamberte. Povíte tu historku soudci.“

Lambert se zeptal: „Cože? Nenašla jste nic na Lomana?“

„Našla jsem spoustu takových jmen, která se různě píšou, desítky ze Severní Kalifornie, desítky tady z města. Bez křestního jména a místa pobytu je váš horký tip bezcenný.“

„Mám víc informací,“ řekl.

Náš zlodějíček zněl zoufale a už to nevypadalo, že je rád, že mě vidí, jako když jsme ho zatýkali.

Vložil se do toho Conklin: „Pracuju se seržantkou Boxerovou už dlouho, Lamberte. Poznám, kdy je připravená to pro ten den zabalit.“

„Dobře, беру na vědomí,“ řekl. „Jenom vám potřebuju povědět o tý loupeži. O samotě.“

Požádala jsem dozorce, aby vyšli na chodbu, ale neposadila jsem se. „Mluvte,“ vyzvala jsem Lamberta.

„Znám jednoho z tý bandy. Mám jeho jméno a adresu a vím, že je to ten typ chlapa, co je pokaždý po zuby ozbrojený.“

Posadila jsem se.

„Jmenuje se Chris Dietz. Víím, že takhle se nejspíš jmenuje spousta lidí. Ale je to jeho pravý jméno.“

„Co má společného s tou loupeží?“

„Je to zabiják. Psychopat. Setkal jsem se s Dietzem tady, v base v šestým patře, asi před třemi lety. Bylo to nezapomenutelný.“

„Vyhledám si Dietze v databázi, ale ušetřete mi trochu času. Za co tady byl?“

„Obvinili jste ho z přepadení obrněného auta. Ale svědkové zmizeli a nepodařilo se mu to přišít.“

„Dobře, pane Lamberte. A teď jeho adresu.“

Poté co mi Lambert nadiktoval jméno laciného hotelu stojícího přímo uprostřed té nejhorší čtvrti, jsem vstala, otevřela dveře a požádala dozorce, aby šli zase dovnitř.

„Odveďte prosím pana Lamberta do šestého.“

„Hele, já spolupracoval,“ protestoval Lambert.

„Jestli se vaše informace ukáže jako pravdivá, promluvíím s okresním prokurátorem. Ten promluví s panem Kingem. Váš právník vám poradí, abyste před soudcem projevil lítost. Berte to vážně.“

Když Lamberta odvedli, Conklin a já jsme se vrátili ke svým stolům v denní místnosti. Střídaly se směny. Den přecházel v noc.

Zadala jsem do databáze Christophera Dietze. Našla jsem ho.

Řekla jsem Richovi: „Je tady zatykač na Christophera Alana Dietze, jehož poslední známá adresa byla v Seatlu. Byl obviněn z loupežného přepadení. Někdo složil dvousettisícovou kauci a on zmizel. Předtím byl obviněn z několika střelení, ale obvinění neobstála kvůli nedostatku důkazů. Měli bychom do toho zapojit federály.“

Conklin zvedl telefon, natukal číslo a řekl: „Cin. Dneska večer pracuju. Já víím. Já víím. Pokusím se tě neprobudit.“

U našich stolů se zastavil Cappy McNeil. Cappy byl přítel, policista, který pracoval na oddělení vražd déle než já, což z něho dělalo veterána.

„Zaslechl jsem jméno Chris Dietz,“ řekl. „Znám ho. Jeden můj informátor se zmínil, že chystá nějakou akci. A velkou.“

„Vážně?“

Poděkovala jsem Cappymu za tip, který dodával trochu důvěryhodnosti informacím od Juliana Lamberta a obrátil můj názor na výsledk vzhůru nohama. A pak jsem vymyslela, jak budeme postupovat.

Conklin a já informujeme Bradyho. Ten zavolá do sanfranciské pobočky FBI a našemu nejvyššímu veliteli zásohové jednotky SWAT, Regu Covingtonovi. Potom všichni navštívíme pana Dietze, lumpa se zbraní, který údajně bydlí v hotelu Anthony.

Zkusila jsem si představit, jak s námi Dietz mírumilovně odjede do Baráku.